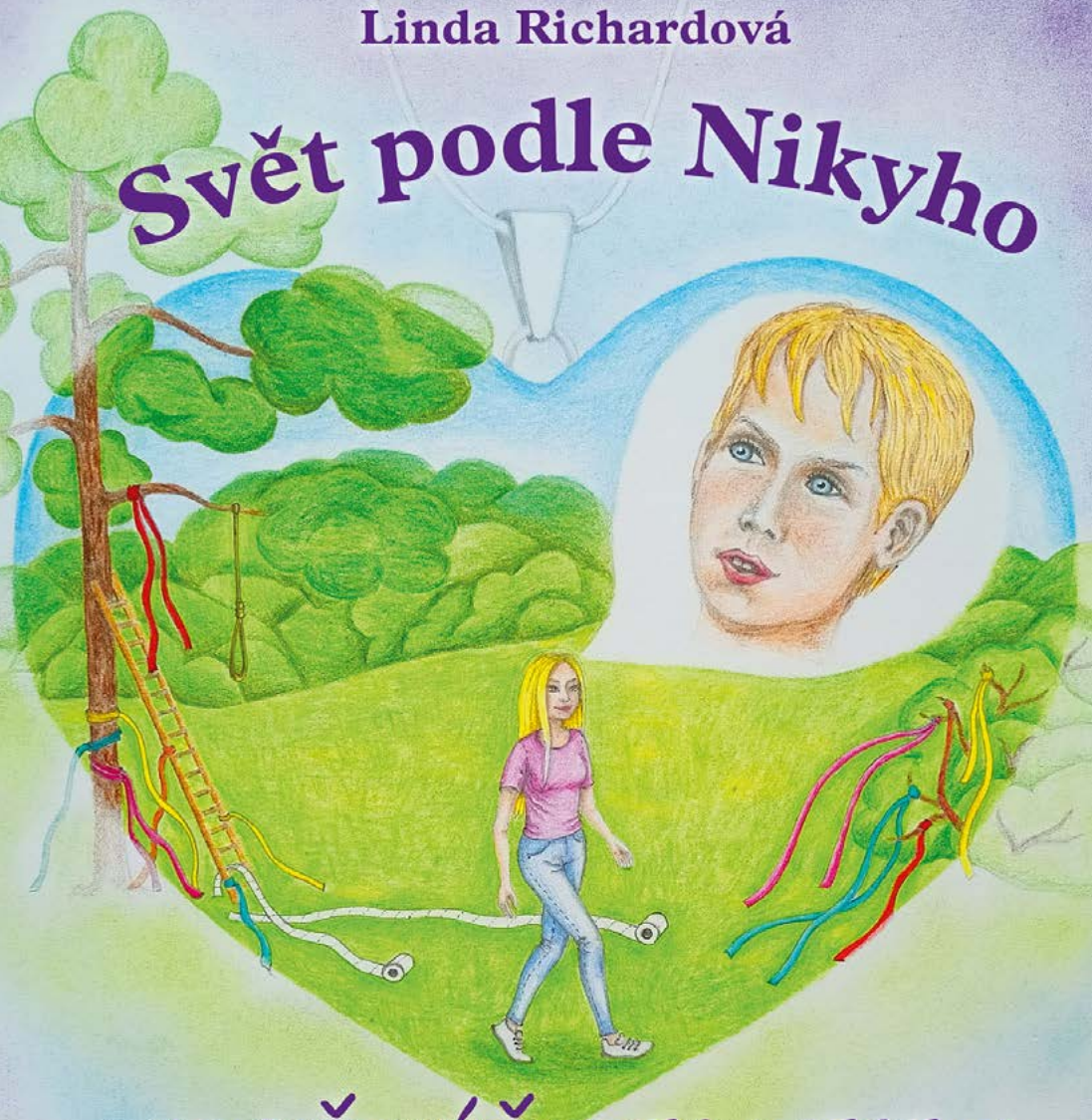

Linda Richardová

Svět podle Nikyho

NEOBÝČEJNÝ ŽIVOT S AUTISTOU

Ilustrovala Elena Burešová

 P R E S S

Svět podle Nikyho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Richardová

Svět podle Nikyho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Svět podle Nikyho

NEOBYČEJNÝ ŽIVOT S AUTISTOU

Linda Richardová

Ilustrace

Elena Burešová

Text © Linda Richardová, 2023
Illustrations © Elena Burešová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4575-3
ISBN e-knihy 978-80-264-4586-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4587-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4585-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Chtěla jsem lásku.
Dostala jsem děti, které mě naučily, že dávat je víc
než přijímat.*

*Chtěla jsem sílu.
Dostala jsem lekce, které mi ji dodávají.*

*Chtěla jsem moudrost.
Dostala jsem výzvy, abych používala rozum.*

*Chtěla jsem odvahu.
Dostala jsem překážky, které bych nepřekonala,
kdybych ji neměla.*

*Nedostala jsem, co jsem chtěla.
Mám ale všechno, co jsem potřebovala k tomu,
abych se stala člověkem.*

Věnováno životu, mým dětem a laskavým lidem

Když jsem byla postavena před úkol napsat pár slov o sobě, něco ve mně oněmělo. Moje vnitřní zrcadlo obestřela mlha a v mé mysli se rozhostila tma. Do té chvíle jsem neměla tušení, jak těžké je představit se světu, aniž bych se podcenila nebo aniž bych snad podlehla pokušení učinit pravý opak. Náhle jsem byla bez hlasu, slepá a neslyšící. Požádala jsem proto jednu ze svých nejdražších přítelkyň a zeptala se, jak mě vnímá ona.

Vidím krásnou bytost. Je subtilní i silná zároveň. Je ženskost sama, a přesto vládne mužnou příchylností k úspěchu. Je vytrvalá a zarputilá ve svém úsilí pokořit všechny překážky, které před ní život staví. A že jich není zrovna málo.

Mám za to, že objektivní náhled na Lindu Richardovou neexistuje.

Když na mě poprvé pohlédla, byla jsem okamžitě ztracená. Oběma zároveň projel jako blesk z čistého nebe zvláštní druh vnitřního naplnění. Odkudsi seshora se náhle sneslo poselství, kterému jsme rozuměly jen my dvě. Linda ten okamžik popisuje jako neodbytnou touhu jakýmkoli způsobem mi pomoci, abych se v životě cítila šťastnější. Čistota toho okamžiku vyvěrala z její duše jako horké vřídlo ze skály.

Linda je řízením osudu právě ten člověk, který je schopen přijímat impulsy z vyšších sfér našeho bytí a ve svých rádcích je přivádět k životu. Jednoduše řečeno – zcela spontánně jim

dokáže dát čitelnou podobu. Není mnoho takových autorů, o tom jsem bytostně přesvědčena.

Již krátce po našem seznámení se mi dostalo té pocty nahlédnout do její tvůrčí dílny a okusit chuť a vůni jejího spisovatelského řemesla. Směla jsem si přečíst úvodní kapitolu její knihy. Ano, té knihy, kterou právě teď i vy držíte ve svých rukou. Četla jsem a po tvářích se mi valily proudy slz. Hltala jsem každé slovo a s naprostou jistotou jsem věděla, že tohle dílo bude jedinečné.

Knihy je tak živá, jako je živé a živoucí vše, co obsahuje, co v sobě nese a čím obdarovává nás tonoucí, jež leckdy marně pátráme po pevném dnu našich životů.

Jenom vy sami můžete posoudit pravdivost mé výpovědi. Jsem přesvědčena, že si dokážete skrze Lindiny řádky vytvořit svůj vlastní názor na její vzácnou osobnost a na neotřelý způsob jejího života.

Z autorčiných slov na vás dýchne nepřeberné množství emocí a při jejich čtení uzříte pronikavé světlo Lindina obdivuhodného smyslu pro humor.

Vězte, že kniha, kterou právě teď otevíráte, je „oko Golemovo“. Přeji vám, ať skrze něj prohlédnete, ať pochopíte nepochopitelné a uchopíte neuchopitelné. Šťastnou cestu, milí čtenáři!

Mgr. Martina Pokorná

Tohle tělo se jmenuje Nicolas. Už bude na světě třináct let. Jsem duše zavřená v mlčícím těle. Slyšíte mě?

Stejně staré tělo, ve kterém bydlí duše mé ségry, je o hlavu větší. Připadá mi, že to s ní naši mají někdy horší než se mnou. Ty její problémy já teda nemám. Mamka mi říká, že jsem pořád takový miminko. Zlobí mě to, protože bych chtěl být velkej kluk. Když nás čekala, pracovala a bylo jí docela dobře, jenom vypadala jako obří velryba. Nikdy by nepřipustila, že se může něco stát. Těšila se na krásné, zdravé děti, dvojčata prý nemá každý.

Když odjela do nemocnice, pán v bílém se rozhodl místo rozříznutí břicha čekat na nějaké vztahy nebo stahy nebo něco takovýho. Kdyby mamka bývala věděla... Nikdy by to nedovolila.

Všude kolem ní stáli lidé a dívali se. Ségra Alex se na svět probojovala celkem bez problémů, ale moje tělo se rozhodlo obrátit tak, jak nemělo. Když jsem přišel na svět, hrál jsem všemi barvami, byl jsem zmačkaný jako papír a nemohl jsem dýchat.

Najednou kolem mě byla spousta lidí a snažili se, abych dýchat začal. Pořád mi pouštěli něco do těla a já si řekl, že to přece nevzdám. Bojoval jsem a přežil.

Často mě vozili zpátky do toho domu, kde moje tělo přišlo na svět. Pořád mě prohlíželi a nějak zkoumali, jako by snad v životě neviděli kluka s modrou hlavou. Jednou jsem tam dokonce na hrozně dlouhou dobu usnul. Když jsem se probudil, nesměl jsem se hnout a moc mě bolela hlava. Chtěli v ní totiž něco opravit. Říkali, že teď už bude líp, ale všechno bylo jinak. Pořád jsem byl taková panenka, tělíčko, které nedokáže sedět, natož se postavit na nohy.

Taky mě brávali do jiného velikého domu, kde bylo hodně dětí. A to jsem koukal. Některé z nich jenom ležely, a jiné dokonce neměly nohy.

Bylo tam hodně tet. Kroutily moje tělo do samých divných poloh. Hodně to bolelo. A protože jsem jim to neuměl říct, tak jsem křičel.

Bál jsem se, navíc mě neposlouchaly nohy. Neuměl jsem jim poručit. A ještě taky pořád někdo vykládal, že chodit nejspíš nebudu. Co vědí, když v tomhle těle se mnou nejsou?

O něco později maminka objevila nějakou zvláštní paní ze země pyramid. Pyramidy mám moc rád.

Jednoho dne jsem se ocitl na veliké louce plné lidí. Říkali tomu karitativní koncert nebo tak nějak. Celý den tam hrála hudba. Tu mám taky moc rád. A čím hlasitější, tím lepší. Jaký bych měl asi hlas, kdybych mohl zpívat? Zpíval bych úplně pořád.

Byla tam spousta dětí, které si se mnou chtěly hrát. Jenže to já neumím a nezajímá mě to. Prý jsem autista, ale to mě nezajímá už vůbec.

Pak jsem letěl vysoko nad zemí, nad oblaky. Myslím, že chutnají jako šlehačka.

Říkali mi, že jsem v té zemi pyramid, ale žádnou jsem neviděl. Dospělí jsou fakt divní.

Vozili mě k paní, která byla asi hodná, protože měla hezký hlas a smála se. Nechápu, proč do mě píchala tolik jehliček a já musel zas tak šíleně ječet.

Asi jsem byl opravdu v nějaké cizí zemi, protože tam bylo děsně veliký moře se slanou vodou! To bych vám přál vidět. A ochutnat... Já totiž pořád všechno ochutnávám.

A teď dobře poslouchejte! V tomhle velikém moři jsem se najednou postavil na nohy a udělal své první kroky.

Mamka křičela, ukazovala na mě a všichni kolem tleskali. Je divná. Nevím proč, ale mám ji moc rád. Přál bych vám takovou šílenou mamku, protože je s ní legrace.

Lidi, já chodím! Chodím, a dokonce i běhám, i když po svém.

Musím jíst takové podivné věci, ale to mi nevádí. Hlavně, že je toho hodně. Protože když mám hlad, tak se teda neznám. Cpu se pořád a jsem prý jako tyčka.

Čím víc rostu, roste se mnou i moje síla. Pořád mě hlídají, třeba před auty, co rychle lítají po silnici. Taky před vodou a výškami. Nevadí mi to. Spíš mi vadí, že jsem duše zavřená v mlčícím těle. Všechna slova a věty vnímám, ale ústa je vyslovit nedovedou.

Slyšíte mě aspoň vy? Stejně jako jsem vám slíbil to chození, tak vám teď tady slibuju, že jednou řeknu mamce **MAMI**.

!

Svět podle Nikyho

část první

Když ti někdo řekne:
„To není možné,“ myslí na to, že jsou
to jeho hranice. Ne tvoje.

Let do Hurghady byl lehce zpožděný, ale nakonec jsme se po půlnoci vzesli k oblakům. Cestu zvládl ze všech nejlépe Nikýsek. Ihned usnul. Já jsem se modlila, abychom už přistáli. Vždycky jsem se bála vkročit do letadla, natož se v něm odlepit od země.

Dokázali jsme to. Hlavou mi běžely vzpomínky na všechno, co téhle cestě předcházelo. Radost se mísila s obavami.

K Nikyho stavu byli lékaři spíše skeptičtí. Neochotně a nejistě hovořili o jeho budoucnosti a netroufali si na příliš příznivé prognózy. Přikláněli se víceméně k tomu, že nikdy chodit nebude.

Popravdě řečeno – nikdo si s ním nevěděl rady a moderní medicína neznala možnosti léčby. Denně jsme s ním cvičili, několikrát byl v lázních. Dělal malé pokroky, ale ve čtyřech letech pořád lezl po kolenou.

Jsem člověk, který se nerad vzdává. Co jsem si vzala do hlavy, to jsem vždycky dokázala nějak zrealizovat. Nabyla jsem přesvědčení, že musí existovat způsob, jak postavit svoje dítě na nohy. Pátrala jsem tak dlouho, až jsem narazila na informace o egyptské lékařce. Nebylo jich mnoho. Já ale okamžitě věděla, že jsem našla, co jsem potřebovala.

Nikdo z našeho okolí nevěřil, že to dokážeme. Pochybovalo se nejen o kvalitě léčby, ale vůbec o existenci takové doktor-ky. V tu dobu jsme pocítili na vlastní kůži, co je lidská závist. A přesně proto jsme se rozhodli dotáhnout to do konce.

Nikymu to bylo jedno. Nechápal, kam letí. A proč tam letí, to mu bylo ukradené tuplem. Hlavně, že se to monst-
rum hýbe, uspává ho a mají tam jídlo.

I přes mé vsugerované katastrofické scénáře o létání jsme se ani nezřítily, ani neshořeli, a dokonce ani nemuseli vy-
skakovat s padáky do moře. Jirka se mi smál a prohlášoval, že bych se svými zeměpisnými znalostmi stejně ani nevě-
děla, do kterého oceánu padám.

Měl pravdu.

Niky žádný problém s létáním neměl. Vzbudil se, rozhlí-
žel se kolem sebe a jediné, co ho zajímalo, bylo jídlo. Bě-
hem chvilky spořádal nejen svou porci, ale i ty naše.

Brzy ráno jsme přistáli.

Teploměr ukazoval úctyhodných dvacet osm stupňů
a my jsme nechápavě hleděli, co se to kolem děje.

Ocitli jsme se v naprosto odlišném světě. Ulice byly plné
nepořádku a odpadků a všude jezdilo nespočetné množ-
ství taxíků a tranzitů. Skoro všechny měly při jízdě otevře-
né dveře.

Busík, jak se tu tranzitům říká, je docela levný. Taxikáři
jsou naopak pořádní šejdíři a pasou po nic netušících tu-
ristech. Nachytat jsme se dali jen jednou, hned při cestě
z letiště.

Řidiči totiž dobře vědí, že jsou potřební. Zvládat nějaké
delší trasy, navíc s kočárkem, je artistický výkon. Přes den

je totiž čtyřicet ve stínu, obrubníky mají půl metru a dopravní předpisy se tu neřeší. Podle mě o nich Egypťané ani nikdy neslyšeli.

Všichni neustále troubí, obzvlášť na turistky ženského pohlaví. A také na sebe, aby se mohli někam vecpat. Kupondivu nenadávají a neukazují žádná nám dokonale vlastní gesta.

Jeden z taxikářů nás ulovil, sotva jsme vylezli z letištní haly. Po celkem slušně dlouhé a drahé okružní jízdě městem jsme dorazili do bytu ve čtvrti El Kawther. Sehnala nám ho Češka Marta, která tam žije a pracuje. Pronájem v centru města mezi domorodci byl o mnoho levnější než hotel.

Nabíráme síly na den „D“ a obhlížíme okolí. Marta nás vede. Zítra snad konečně uvidíme paní doktorku.

DEN DRUHÝ

Dnešek pro nás začal naprosto typicky – zaspali jsme. Po předchozí probdělé noci jsme usnuli tak tvrdě, že nás nevzbudilo vůbec nic. A to místní zrovna nemají tiché a klidné povahy. Vystřelili jsme přímo závodním tempem, díky čemuž jsme zapomněli v bytě Nikýskovu zdravotní dokumentaci. Taxík zastavil ve čtvrti Mubarak 6 u ordinace paní doktorky. Vypadli jsme z něj totálně splavení a vtrhli dovnitř jako velká voda.

Sen se stal skutečností. Ona vážně existuje a my sedíme v její čekárně. V rychlosti jsme stihli promluvit s ro-

